

Κι' ὁ Ζαήμης, ὁ μὲ ἕλην ἀγαπῆς φιλοπατρίας
προσπαθῶν τῶν Καλαβρῶτων νὰ μορφώσῃ τὰς κυρίες,
ἀναμείλων ἱριπίων
καταρτίζει μέγαν αἶνον
ἀπὸ στόματος νηπίων
καὶ μικρῶν διδασκομένων.

Τόσῃ δρᾶσιν ὁ Δεσπότης σάν ἐμβρόντητος κυττῆ,
δρόμοι, κήποι, συντριβάνια, καὶ παντοῦ γιὰ στύλους
κι' ἕνας ἀπὸ τὴν Φελλοῦ τηλεγραφικῶς ρωτῆ (λαϊκῶς,
δὲρ γνωστοῦς του 'στὸ Λεχορι ἐπὸς ἀπίδια βαλ' ὁ σάκ-
(κος ;

Ὁ Φασουλῆς μεστὸς χολεῆς.

Παρὰ τὸν ποταμὸν Βουρῶν
τὸν ἀποξηρανθέντα
ἐκάθισα παραληρῶν
κι' ἄρχισα τὴν κουβέντα,

καὶ γοερῶς ἐβρήνισα μετὰ τοῦ Περικλέτου
ἐν τῷ μνησθῆναι τοῦ βουβοῦ καὶ τοῦ πανευεργέτου.

Καὶ 'στὸ Λεχορι τὸ κλεινὸν ὄδραγωγιστὸν πρώτης
γιὰ νὰ χορταίη μὲ νερὸ καθένιας ὑδροπότης.
Πρὸς διαυγεῖς δεξαμενὰς σπεύδει λαὸς δροματός,
ἰδοὺ τῆς νέας ἐποχῆς Ἀδριανὸς Ρωμαιοῦ.

Νερὰ καὶ 'στὰ Καλαβρυτὰ κι' ὄδραγωγιστὰ τόσα,
καὶ λείπει καθὲς γλώσσα :
«Πρὸς τὸν Ζαήμην τρέχετε,
ποῦ σωτῶν ἀνέχεται

τὰς Λοιδερίαι πάσας,
καὶ δέχεται μομφὰν ἠπληγῆν
ὁ ταῦτην τὴν διψῶσαν γῆν
ἐν ὕδασι κρεμάσας».

Νὰ κι' ὁ Δήμος τῆς Ψωφίδος,
νὰ κι' ὁ Δήμος τῆς Κρασιδος,
ὁ Βοδᾶς, ἡ Κερπινῆ,
μὰ κι' ὁ Δήμος τῶν Παίων
μὲ τοὺς κλάδους τῶν βλαῶν
ταπεινῶς σὲ προσκυνεῖ.

Τόσους ποταμοὺς καὶ λίμνας γεφυρώνεις πέρα πέρα
ὅπως τῶν Περσῶν ὁ Ξερέξης τὸν Ἑλλησποντον μιά μέτρα.

Νὰ τῶν Σουδενῶν ἡ κόμη,
κι' ἰδὼ πέρα νεῖοι δρόμοι
καὶ γεφύρια σάν κι' ἐκεῖνου,
νὰ κι' ἡ λίμνη παρεκεῖ,
ποῦ θὰ μείν' ἱστορικῆ
ὅπως ἡ τοῦ Λαμαρτίνου

Νὰ τῶν Σουδενῶν ἡ λίμνη, ἔξηρανθῆσα παντελῶς,
τὴν ἐξήρανε κι' ἐκείνην ὁ ἔξηρανθῆσα σιγῆλός.

Πᾶν ἢ βρώμαϊς κι' ἀπ' ἐκεῖ,
κι' οὔτε σκούζουν βαθρακοὶ
βρεκεκῆ κοῦξ σάν πρώτα,
κύρ Ἄλεκο φωτοδότα.

Τρέχουν τρέχουν τὰ νερὰ
διπυγῆ καὶ καθαρά,
καπτε τῶν Ἀυγείων βρώμαϊ
παντελῶς ἀπελυκάνθη,

κι' εἰς ἔξῃν τριβάλων χῶμα
θαύλου Ἀπριλίαν ἄνθη.

Και κτυπᾷς μ' ὄρμην γενναίαν
εἰς ἀγῶνας ἐκλογῆς
πολυκέφαλον Λερναίαν
παλαιᾶς συναλλαγῆς.

Και τῶν νόμων βαρδιατόρος
καμαρόνης και προβάλλεις
Ἡρακλῆς ροπαλοφόρος
ἔμπρὸς ἑστὰ πόδια τῆς Ὀμφάλῃς.

Τώρα πρῶτος τῶν ἐν τέλει
δέχεται γλυκὺς τὰ βέλη
τοῦ ρητορικοῦ Φωτῆλα και τοῦ λαύρου Πετμεῦ
ὁ γὰρ στυλοῦς τηλεγράφου ἐκμισθῶσας τόσα ζε.

Και χωρὶς ν' ἀνοίξῃ στόμα
καθενὸς ἀκούει σκῶμμα
ὁ δι' ἔργων κατασκώψας
μαυρισθέντας ἀντιπάλους,
και τοσαῦτα ράψας κόψας
γὰρ τοὺς φίλους τοὺς ἀλάλους.

Ζαπημικὴ παραφορὰ βροντοφῶνος και λιγυρᾶ.

Ὡς πότε, καλλιχάρια, μὲ μπόσικαις δουλειαῖς
θὰ τρώμε πάντα βροῦδαις, θὰ ζύνομε κοιλιαῖς ;
ὡς πότε ἑστὴν σοφίαν ἄλλοι θὰ μᾶς περνοῦν
κι' ἡ τοσούταις σας θὰ ζαίνουν ἑστὰ σπήματα των μαλλιάς ;
καλλίτερα μὴν ὄρα δασκαλαῖς νὰ γενοῦν
παρὰ νὰ βόσκουιν πάντα κατοικίαι και γαλιάς.

Ὡς πότε τὸ Λεχοῦρι δὲν θὰχ' ὄδραγωγεῖται ;
ὡς πότε κάθε λίμνη θὰ στέχη τελματώδης,
και θ' ἀπειλήται φίλων ἡ προσφιλῆς ὄγεια
και θερμῆ θὰ θερίζῃ τοὺς ἐκλογεῖς λιμώδης ;

Ὡς πότε τόσα γαῦρα κι' ὄρμητικὰ ποτάμια
θὰ κατακλύζουιν πόλεις, κληματαῖαις, καλάμια,
χωρὶς ποτὲ κανέναις ἀπὸ τοὺς Κυβερνήταις
ἡμερα νὰ τὰ φέρῃ ἑστὰς πρώταις των τὰς κοίτας ;

Ὡς πότε τὰ γαιδοῦρια θὰ τὰ φορτώνουιν μόνον
κολοκυθοκορράδες, σπανάκια και λοιπά ;
ὡς πότε ἑστὰς ἡμέραις ἐκλογικῶν ἀγῶνων
δὲν θάβηαι γὰρ παντίερα τὸ ράσσο τοῦ παππᾶ ;

Ὡς πότε τόσοι Δῆμοι θὰ μένουιν ὅπως ἦσαν
χωρὶς τηλεγραφεῖται και φῶς ἡλεκτρικῶν,
και μὲς ἐστὴν γῆν τῶν φῶτων τὴν ὑπερρωτισθεῖσαν
και φῶτα δὲν θὰ λάμπουιν Σχολεῖων θηλικῶν ;

Γιατὶ τῆς δράσεώς μας τὸ κέντρον νάβηαι μόνον
τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
κι' ἄλλοι νὰ μὴν πηγαίνουιν οἱ νέοι πρὸς σπουδὰς ;
γιατὶ και τὸ Λειβάροσι κι' ἐκεῖνος ὁ Βοδάς
νὰ μὴν ἰδρῶσουιν μίαν
τοῦ Σίν' Ἀκαδημία ;

Πίσω σεῖς, ἐχθροὶ μου λάλοι,
σκορπισθῆτ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
πίσω, κύρ Φωτῆλα κι' ἄλλοι,
πίσ' ὀπισθοδρομικοὶ.
Πίσω νὰ μὴ σὰς βαρῶσω,
σκάστε, σκάστε, δὲν θὰ πίσω.

Νὰ τὰ μυρμηκία
ἔμπρὸς ἑστὸ λιοντάρι,
πάτα σκουλήκια
γερὸ ποδᾶρι.
Ρήτορας ἄκου
και σκυλολόγια,
ποῦ λὲν τοῦ κάκου
μπόσικα λόγια.
Ἄπ' τὸ καυαὶ των ὄγησαν σαλιγάκοι,
πάτα τους ἄλους, πάρτους φαλιάγιοι.

(Ἐἶπεν αὐτὰ τὰ τρομερὰ κι' ἀκούεται βροντῆ,
κι' ἔντρομον ἀνεγείρεται τὸ τμήμα τῆς Βουλῆς,
και τοῦ λοχία τοῦ παππᾶ τοῦ πέπρ' ἡ λεοντῆ
κι' ἀμέσως ἐμφανίζεται γελῶν ὁ Φασουλῆς).

Ἄϊονοπούλου μέλαθρον και Παππαϊωνίου,
στολιδοὶ και καταφυγῆ κάθε πρωτευουσιάνου.

Ἦλθαν τὰ κανακάρικα τὰ καλοκαιρινὰ,
μᾶς ἦθαν, νάτα, νά.

Τρέξετε γιὰ νὰ κόψετε τῆς ὄρας φορσεῖταις,
πρωτευουσιάνοι λιόντες, γαμπρῶν κορμωσταῖταις.

Ψυχουλα μου τί χρώματα,
ψυχῆ μου τί κοψίματα,
τί πέλας, τί κορδῶματα,
τί τίλεια ραψίματα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώνησε μὲ τὴν ζυλένια μίση :
εχαρᾶ ἑστὸνε ποῦ τὰ φορεῖ και ποῦ θὰ τὰ φορίσῃρα.

Ἐορτῆ ποικιλωτάτη κι' ἀπὸ τὰς ὠραιοτέρας
Ἐταιρίας Φιλοπότου, τῆς νυκτὸς και τῆς ἡμέρας,
ποῦ ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος θὰ γενῆ τῆς προσεχούς
νὰ γλεντίσῃ τοὺς πλουσίους και νὰ θρήψῃ τοὺς πτωχοὺς.
Ἐθῆγγι σίγουρο λαχίτι, ποῦ καθίνας θὰ κερδίσῃ,
και πεντὰς ἀπὸ λογίους διαφόρους θὰ ἔμιλῃσῃ.
Ἐκεῖ πέρα κι' ἀλογάκια
και γλυκὰ γλυκὰ λογάκια,
και μεγάλο πανηγύρι, φῶτα, γέλοια, μὲ χαρὰ,
και κυρίαῖς και κορίτσια σὰν τὰ γάρφαρα νερά.

Τοῦ Γεωργίου Πρίγκηπος περίφημος εἰκὼν,
ἔργον Κορνάρου τοῦ γνωστοῦ τὰ μάλα τεχνικόν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφετον, ὄλο μέτρα και ρυθμῶς,
ἑστῶν Πιννακωτῶν τὸν ὄρμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.